

службу до них стас, боронити їх від лютих ворогів, від диких степовиків. Будете, каже, мене тільки годувати, та жити пустите в той терем високий, що на горі стоїть, а я за вас з дружиною своєю кров буду проливати. Запили люди могорича, тай зажили. Отаман назвав себе князем, живе з дружиною в теремі високий, їсть, п'є, гуляє, правда, часом і в стени заглядає. Хазар та Половців диких лякає, а часом на човнах і до грецького Царгороду заглядає, трусить по кишенях Греків богатих, золото від них забирає. — Та не довго так вони забавляли ся. Греки розуму набрали ся, вогнем човни палили, Хазари та Половці в стени далеко заманювали і там чухрали військо князівське. Повернувши до міста, князь половини війська свого не має, просить від руських заїмоги, а ті відмовляють ся. Ми, кажуть, з праці всі живемо, а не рабунками, ми не пани, обдирати других не будемо, а за себе постояти і самі спроможемось. Бачить князь, що зле для нього виходить. Не тільки Греків не втне обдерти, але і до своїх страшно пристуїти. Народ все здоровий, по лісах живе між ведмедями. Податком його не обкладен, грошей не видреш, бо і сам на-